

hraniční přídavek, jsou-li převzati na místa manipulační a kancelářská u finančních úřadů a § 8, 1 č. 2 A posl. odst., dle něhož se pro vyměření hraničního přídavku nepočítají doby přerušení hraniční služby, vyjma dobu nemoci neb normální dovolené.

Z těchto úvah jest zřejmo, že podmínkou pro nárok a výměru hraničního přídavku není efektivní služba, o níž bylo shora jednáno při výkladu zákona legionářského, nýbrž určité služ. úkony a doba jich trvání. Avšak pak nemůže stížnost ze zák. č. 462 ex 1919 a nař. č. 151 ex 1920 odvozovati nárok na vyšší hraniční přídavek. Ježto normy tyto ani na nárok ani na výměru hraničního přídavku vlivu nemají, nelze shledati, že by byl rozpor mezi zákonem č. 462 z r. 1919 a ustanovením § 8 cit. nař. č. 201 z r. 1923. Bylo proto stížnost v tomto bodě jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 4509.

Státní zaměstnanci: Zahájené disc. řízení ani odsouzení k disc. trestu snížení požitků nevedí časovému postupu, na který úředník nabyt nároku před zahájením disc. řízení, třeba nárok ten uplatnil až po vynesení disc. trestu.

(Nález ze dne 12. března 1925 č. 5034.)

Věc: Viktor Š. ve Zvolení proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran časového postupu.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-I, adjunkt pomocných úřadů politické správy na Slovensku ve Z., měl dle spisů postoupiti do požitků 5. stupně IX. hodn. tř., resp. 1. stupně VIII. hodn. tř. dnem 3. srpna 1923. Dříve nežli uplatnil svůj nárok na postup do vyšších platů ve smyslu § 55 služ. pragm., bylo proti němu zahájeno disc. řízení spojené se suspensí s úřadu usnesením disc. komise I. stolice při župním úřadu ve Z. ze 4. října 1923. Táž komise jej pak nálezením z 10. listopadu 1923 odsoudila k disc. trestu snížení služného o 5% na dobu 1 roku.

Příhlášku o postup do vyšších platů podal st-I teprve 6. února 1924, a vyřídil ji žal. úřad napadeným rozhodnutím ze 13. června 1924 tohoto znění: »Žádosti adjunkta Viktora Š. ze 6. února 1924 o přiznání požitků 5. stupně IX. hodn. tř., resp. 1. stupně VIII. hodn. tř. s platností od 3. srpna 1923 bude možno vyhověti až po uplynutí doby, na kterou byl jmenovaný odsouzen ke snížení služného ve smyslu lit. c) § 93 služ. pragm. nálezením disc. komise I. instance při župním úřadu ve Z. z 10. listopadu 1923, tedy až po 30. listopadu 1924«.

Stížnost vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost uplatňuje v podstatě, že vyloučení z postupu nastupuje sice již zahájením disc. řízení (§ 54, odst. 2 služ. pragm.) a trvá dle § 95 služ. pragm. tak dlouho, jako snížení platu; st-I však získal zákonný nárok na postup několik měsíců před zahájením disciplinárního řízení a nálezením nemůže míti zpětného účinku až na tuto dobu, t. j. ke dni 23. srpna 1923. Stížnosti jest dáti za pravdu. Předpisem § 54, odst. 2 služ. pragm. jest stanovena hranice, ku které jde zpětná působnost odsouzení k disc. trestům §§ 94 a 95 služ. pragm. Slova tohoto § 95 »po dobu trestu jest vyloučen

postup do vyšších platů» nelze vykládati tak, jak míní žal. úřad, že by bylo po dobu tu vyloučeno i provedení (deklarace) postupu, byl-li nárok na tento postup nabyt před zavedením disc. řízení. Kdyby byl zákon takový účinek trestu dle § 95 zamýšlel, byl by to zajisté vyjádřil zřetelně tak, jak učinil na př. v § 53 služ. pragm., kde nařídil, aby rozhodnutí o postupu časovým bylo odloženo, je-li pochybno, zdali kvalifikace zaměstnance jest ještě dobrá. Zřejmě tedy zákon rozeznává mezi postupem a rozhodováním o postupu. V úvahu přicházející §§ 95 a 54, odst. 2 nemluví o »rozhodnutí o postupu«, nýbrž o postupu samém. Mají tudíž nepochybně na mysli materiálně-právní stránku jeho. A tu § 55 služ. pragm. výslovně stanoví zpětnou působnost přihlášky ku dni nápadu (t. j. ke dni následujícím po dni, jímž postupová lhůta uplynula), čímž vyslovuje, že právo na postup založeno jest v den nápadu a vytyčuje tak deklaratorní ráz rozhodnutí o přihlášce. St-1 — jak nesporno — nabyl nároku na postup před zahájením disc. řízení. Pak jest však dle předchozích úvah bez významu, že nárok uplatňoval přihláškou teprve v době trestu.

Nař. rozhodnutí opřeno jest ještě o úvahu, že disc. komise zajisté při výměře trestu přihlédla k požitkům st-lovým a byla by asi zvýšila procentní výměru trestu, kdyby tyto požitky byly bývaly o stupeň vyšší. Tím hledí odůvodniti svůj náhled, že po dobu trestu jest vyloučeno provedení postupu do vyšších platů, ježto by takový postup znamenal vlastně nepřímé snížení disc. trestu.

Argumentace tato nepřiléhá, poněvadž úřadu a tedy i disc. komisi bylo z osobních spisů st-lových patrno, že nároku na postup platový i časový nabyl 3. srpna 1923.

Nař. rozhodnutí, jež dle horních úvah postrádá opory v zákoně, bylo dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4510.

O b e c n í s a m o s p r á v a. — A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í:

*** Odmítne-li zem. výbor odvolání fin. komise obecní z usnesení měst. rady o ustanovení obecního zřízence definitivním s poukazem na § 24 zák. ze 17. prosince 1919 č. 16 Sb. ex 1920 pro svoji nepřislušnost, jest výrok jeho nezákonný.**

(Nález ze dne 13. března 1925 č. 8703/24.)

V ě c: Finanční komise hlavního města Olomouce proti moravskému zemskému výboru o přípustnost stížnosti.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Městská rada hl. města Olomouce usnesla se v zasedání z 8. června 1923 uděliti provisornímu městskému strážníku Vítězslavu K. definitivu. Z usnesení odvolala se fin. komise ob. k zv-u z důvodu, že neuspokojivá kvalifikace K-ova za r. 1920 a 1921 a pozdější návrh na jeho propuštění dokazuje jeho nezpůsobilost, že K. byl nadále ponechán ve službě jen z milosti, a že prvá jeho příznivá kvalifikace nemůže býti